

REPORTAGE

■ GENEESKRACHT GEEN BEROEPSGROEP GROEIT ZO SNEL ALS DIE SERIEUZE HULPLIJN OF KWAKZALVERS?

Wie een loodgieter of stukadoor zoekt, mag van geluk spreken als er binnen een maand een vakman op de stoep staat. Maar wie zich mentaal wil laten opkrikken, kan vaak dezelfde middag nog bij een coach terecht. De beroepsgroep groeit zo snel dat zich een heuse strijd om de klant heeft ontsponnen. „Coachen is voor de meesten slechts een bijbaan.”

door Roy Klopper

Als de Gouden Gids nog bestond, zouden tientallen bladzijden vol staan met bedrijfsgegevens van de in ijtempo groeiende bedrijfstak coaching. De Kamer van Koophandel vindt deze maand landelijk 2400 inschrijvingen met de professie leefstijlcoach in de bedrijfsomschrijving.

Precies tien jaar geleden was de beroepsgroep met tachtig coaches vele malen kleiner. Als specialismen als pak 'm beet relatie-, op- en studietoelichting worden meegerekend, komt de KvK zelfs tot een slordige 125.000 coaches in 2025.

Daarmee is het flink dringen geblazen op de markt, zo merken ook de 4500 leden van de Nederlandse Orde van Beroepscoaches (NOBCO), op dit gebied de grootste beroepsorganisatie in ons land. „Er is een groep die eigenlijk full-time zou willen werken, maar die het niet lukt de praktijk te vullen. Veertig procent van onze leden voert maar

drie of minder gesprekken per week, vier op de tien haalt er slechts een derde van hun jaarinkomsten uit. Coachen is voor velen een bijbaan en dat zegt veel over de overspannenheid van de markt”, zo valt te lezen in een naar De Telegraaf gelekte nieuwsbrief van de orde. De meeste parttimers geven aan hun praktijk te draaien naast werk in de communicatie, onderwijs of administratie. Ouderen houden hun hoofd boven water dankzij pensioeninkomsten.

NOBCO-voorzitter Marieke Jellema meldt dat bij de vijf beroepsorganisaties in ons land in totaal tienduizend coaches zijn aangesloten, die op de websites voor iedereen te vinden zijn. „Dat zijn professionele krachten die de beroepscode onderschrijven, gedegen opleidingen hebben gevolgd, zich continu bijscholen en supervisie van collega's toestaan. Dat laatste is heel belangrijk om zicht te hebben op wat er allemaal gebeurt tijdens de een-op-eens-sessies in de behandelkamer.”

Een rekensom leert dat nog geen tien procent van de coaches is gecertificeerd. Bij al die anderen is het maar wachten wat ze kunnen, zo waarschuwt Jellema. „Soms zijn het mensen die zelf begeleiding kregen en die denken 'dat kan ik ook'. Het is een vrij beroep, iedereen mag zich coach noemen. Maar hr-managers en particulieren die zeker willen zijn van goede co-

achting, adviseren wij dringend om alleen in zee te gaan met leden van de beroepsorganisaties. Dat geeft een kwaliteitsgarantie.”

Grijze massa

Om de moordende concurrentie het hoofd te bieden, probeert menig coach zich te onderscheiden van de grijze massa. Zo ook Elly Vroegh (60), die werkt onder de firma naam EVB-lans. Lang werkte ze in het vermogensbeheer, maar na een burn-out in 2012 schoolde ze zich om.

Bij haar geen gesprekken aan een bureau in een bedompt kamertje, ze werkt in een ruime praktijk met

kaarsjes, een behandelmatras en een schap vol muziekinstrumenten op het industrieterrein van het Gelderse Buren. De bij twee beroepsverenigingen aangesloten coach heeft zelfs een wachtlijst van enkele weken. „Ik moet afremmen om geen zestig uur in de week te draaien.” Ze biedt onder meer traumatherapie en klankschaal-massages aan, maar haar cacao-ceremonies springen eruit. „Een pilletje pure cacao opent het hart voor liefde en zachtheid”, zo belooft ze op haar website.

Koptelefoon

We nemen een kijkje tijdens een sessie waarbij de 56-jarige Joke uit Tiel getooid met een koptelefoon op het matras ligt. „Van de silent disco”, meldt Vroegh over de lichtgevende oorkappen. Zelf zet ze er ook eentje op, compleet met microfoon, ten einde Joke tussen de rustgevende muziek door ademhalingstips te kunnen influen-

teren. Samen gaan ze in een anderhalf uur durende sessie terug in Jokes levensgeschiedenis, waarbij de 'patient' gaandeweg in een lichte staat van hypnose raakt. „Doordat de behandeling haar hart verzacht, kan ze ook door de moeilijke herinneringen heen”, verklaart de coach. Joke, die opgroeide in kindertehuizen en ook daarna de nodige trauma's beleefde, voelt zich een ander mens sinds ze afgelopen juni bij Vroegh aanklopte. „Ik ben zelfs met medicijnen gestopt.”

Vroegh haast zich te melden dat dit in overleg met de huisarts gebeurde. Ze te-

kent aan dat Joke, die elke twee weken langskomt, meer tijd nodig heeft dan gemiddeld. „Velen kunnen na vijf sessies alweer vooruit, maar Joke is voorlopig nog niet klaar.” Desondanks

stapt de cliënte na haar ademeconsult à raison van 130 euro monter op de fiets. „Nu alweer zin in de volgende keer, ik heb een baantje als poetsvrouw genomen om dit te kunnen betalen”,

vertelt ze bij het afscheid. Als gediplomeerd coach ontwaart Elly Vroegh als vanzelfsprekend de meelijdende blik bij de verslaaffer. „Ik weet dat sommige mensen

'Dit vak vraagt om gedegen opleidingen en het bijhouden van vaardigheden'

'OOK IK KRIJG KROMME TENEN VAN MENSEN DIE DENKEN DAT Z

